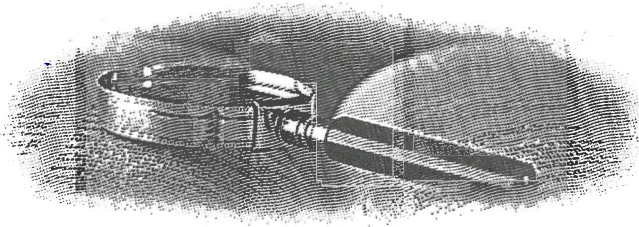

BÀI HỌC 4

KINH THÁNH – NGUỒN CÓ THẨM QUYỀN CHO THẦN HỌC CỦA CHÚNG TA

CÂU GÓC: *“Hãy theo luật pháp và lời chúng! Nếu dân chẳng nói như vậy, chắc sẽ chẳng có rặng đồng cho nó” (Ê-sai 8:20).*

KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: *Mác 7:1–13; Rô-ma 2:4; 1 Giăng 2:15–17; 2 Cô-rinh-tô 10:5, 6; Giăng 5:46, 47; Giăng 7:38.*

Không có một hội thánh Cơ Đốc giáo nào mà không dùng Kinh Thánh để hỗ trợ niềm tin của họ. Tuy nhiên, vai trò và thẩm quyền của Kinh Thánh về thần học có thể không cùng nhau trong tất cả các hội thánh. Thật vậy, vai trò của Kinh Thánh có thể khác nhau rất nhiều từ hội thánh này sang hội thánh khác. Đây là một chủ đề quan trọng nhưng phức tạp mà chúng ta sẽ tìm tòi bằng cách nghiên cứu năm nguồn ảnh hưởng lớn khác nhau sẽ mang lại cách giải thích Kinh Thánh của chúng ta: truyền thống, kinh nghiệm, văn hóa, lý trí và chính Kinh Thánh.

Những nguồn này đóng một vai trò quan trọng trong mọi thần học thuyết và trong mọi hội thánh. Tất cả chúng ta là một phần của các truyền thống và văn hóa khác nhau mang ảnh hưởng đến mỗi người. Những kinh nghiệm chúng ta trải qua ảnh hưởng đến lối suy nghĩ và sự hiểu biết của mình. Mọi người ai cũng có đầu óc để suy luận và đặt giá trị cho mọi điều. Tất cả chúng ta đều đọc Kinh Thánh và dùng nó để giúp mình có được sự hiểu biết về Đức Chúa Trời và ý Ngài.

Những nguồn nào trong các nguồn này, hoặc sự kết hợp của chúng, có thẩm quyền tối cao trong cách chúng ta diễn giải Kinh Thánh, và chúng được sử dụng như thế nào trong mối quan hệ với nhau? Sự ưu tiên chúng ta đặt vào bất kỳ nguồn nào sẽ dẫn đến những điểm được xem là quan trọng, và kết quả sẽ rất khác nhau và cuối cùng chính kết quả ấy sẽ định hướng đi của toàn bộ thần học thuyết của chúng ta.

1. TRUYỀN THỐNG

Truyền thống tự nó không xấu. Nó mang lại các hành vi thường xuyên trong cuộc sống hàng ngày của chúng ta theo một thói quen và cấu trúc nhất định. Nó có thể giúp chúng ta kết nối với gốc gác của mình. Vì lẽ ấy, không có gì ngạc nhiên khi truyền thống cũng đóng một vai trò quan trọng trong tôn giáo. Nhưng cũng có những sự nguy hiểm liên quan đến truyền thống.

Mác 7:1-13 dạy gì cho chúng ta về cách Đức Chúa Giê-su đáp ứng với truyền thống trong thời Ngài?

Truyền thống mà Chúa Giê-su đối đầu là những gì đã được lưu truyền cẩn thận trong cộng đồng Do Thái từ các bậc thầy xuống cho đệ tử và học trò của họ. Trong thời Chúa Giê-su, các truyền thống này đã chiếm một vị trí bên cạnh Kinh Thánh. Tuy nhiên, truyền thống thường là những gì đã phát triển qua thời gian dài, do đó ngày càng tích lũy nhiều chi tiết và khía cạnh không phải là những gì mà Đức Chúa Trời đã định trong thuở đầu tiên. Các truyền thống của người ta, tuy là chúng được cổ võ bởi những bậc bô lão và niên trưởng có nhiều trọng vọng (xem Mác 7:3, 5), tức là, bởi các nhà lãnh đạo tôn giáo của cộng đồng Do Thái – không thể được xem là ngang hàng với các điều răn của Đức Chúa Trời (xem Mác 7:8, 9). Chúng là truyền thống của loài người, và để rồi, chúng đưa người ta đến một điểm tối hậu ấy là họ đã “lấy lời truyền khẩu mình lập ra mà bỏ mất lời Đức Chúa Trời” (Mác 7:13).

Đọc 1 Cô-rinh-tô 11:2 và 2 Tê-sa-lô-ni-ca 3:6. Làm thế nào chúng ta phân biệt đâu là Lời Chúa và đâu là truyền thống người ta? Tại sao biết phân biệt hai điều này là quan trọng?

Lời hằng sống của Đức Chúa Trời động lòng và khiến chúng ta có một thái độ tôn kính và trung tín với Kinh Thánh. Lòng trung tín này tạo ra một truyền thống nào đó trong đời sống chúng ta. Tuy nhiên, lòng trung tín của chúng ta phải luôn là trung thành với Đức Chúa Trời hằng sống, Đấng đã bày tỏ ý muốn của Ngài qua Lời Ngài đã được viết xuống. Do đó, Kinh Thánh giữ một vai trò đặc biệt và thay thế mọi truyền thống của con người. Kinh Thánh có chỗ đứng cao hơn và trên tất cả các truyền thống, ngay cả những truyền thống hay. Những truyền thống phát triển từ kinh nghiệm của chúng ta với Đức Chúa Trời và Lời Ngài cần phải, liên tục, được kiểm tra theo mực thước của Kinh Thánh.

Những việc nào chúng ta làm trong vòng hội thánh mình thật ra là truyền thống? Tại sao việc phân biệt chúng với một giáo lý Kinh Thánh luôn luôn quan trọng? Mang câu trả lời của bạn đến lớp vào ngày Sa-bát.

2. KINH NGHIỆM

Đọc Rô-ma 2:4 và Tít 3:4, 5. Làm thế nào để chúng ta có được kinh nghiệm về sự tốt lành, nhẫn nhục, tha thứ, nhân từ, và sự yêu thương của Đức Chúa Trời? Tại sao, rất quan trọng, là đức tin của chúng ta không chỉ là một kiến thức trừu tượng hay một sự hiểu biết về định nghĩa không thôi, mà phải là những gì chúng ta thật sự trải nghiệm? Đồng thời, các kinh nghiệm chúng ta có, lại có thể không đúng theo Kinh Thánh và thậm chí đánh lừa chúng ta trong đức tin của mình như thế nào?

Kinh nghiệm là một phần của sự tồn tại của con người. Nó ảnh hưởng mạnh mẽ đến cảm xúc và suy nghĩ của chúng ta. Đức Chúa Trời đã tạo dựng chúng ta trong một cách mà mối tương quan chúng ta có với sự sáng tạo của Ngài, và ngay cả với chính Ngài, hình thành là phần lớn do kinh nghiệm của chúng ta.

Đức Chúa Trời muốn chúng ta trải nghiệm được sự mỹ miều của các mối tương quan, của nghệ thuật và âm nhạc, và của những sự kỳ diệu của sự sáng tạo, cũng như cảm hội được niềm vui mừng của sự cứu rỗi của Ngài và sức mạnh của những lời hứa trong Lời Ngài. Tôn giáo và đức tin của chúng ta không chỉ là những quyết định theo giáo lý và lý trí. Những gì chúng ta có kinh nghiệm được giúp phát triển quan điểm của chúng ta về Đức Chúa Trời và luôn sự hiểu biết của chúng ta về Lời Ngài. Nhưng chúng ta cũng cần ý thức những hạn chế và không đầy đủ của kinh nghiệm của mình khi nói về sự hiểu biết của mình về ý Chúa.

Lời cảnh cáo nào trong 2 Cô-rinh-tô 11:1-3? Điều này cho chúng ta biết gì về việc chỉ tin tưởng nơi kinh nghiệm của mình mà thôi?

Kinh nghiệm có thể lừa dối mình. Nói theo Kinh Thánh, kinh nghiệm cần phải có lãnh vực thích đáng của nó. Ấy là nó cần được đi kèm với sự chỉ dạy và uốn nắn bởi Kinh Thánh và được giải thích bởi Kinh Thánh. Đôi khi chúng ta muốn trải nghiệm một điều gì đó không hòa hợp Lời Chúa và ý muốn Ngài. Ở đây chúng ta cần học cách tin cậy Lời Chúa và đặt lời Ngài lên trên kinh nghiệm và sự đam mê của mình. Chúng ta cần luôn để cao cảnh giác để chắc chắn rằng ngay cả kinh nghiệm của mình cũng phải luôn luôn đồng một nhịp với Lời Chúa và không có mâu thuẫn với sự giáo huấn rõ ràng của Kinh Thánh.

Một đức tin có do nơi tình yêu dành cho Chúa và tình thương dành cho người khác (xem Mác 12:28, 31) là những mạng lệnh chính, thì rõ ràng đó là một đức tin mà trong đó kinh nghiệm là quan trọng. Đồng thời, tại sao rất quan trọng là chúng ta phải luôn luôn kiểm tra kinh nghiệm của mình bằng Lời Chúa?

3. VĂN HÓA

Chúng ta, ai nấy đều thuộc về và là một phần của một văn hóa nào đó hay nhiều văn hóa góp lại. Hết thảy chúng ta đều chịu uốn nắn hay ảnh hưởng của văn hóa mình sống hay lớn lên. Không ai tránh được điều ấy. Thật vậy, hãy nghĩ xem bao nhiêu phần của Cựu Ước là câu chuyện về Y-sơ-ra-ên cổ xưa bị nhơ nhớp bởi các nền văn hóa xung quanh nó. Chúng ta nghĩ là ngày nay mình khá hơn và không bị ảnh hưởng nơi mình sống trong ấy sao?

Lời Chúa cũng được ban cho trong một nền văn hóa riêng biệt, nhưng dẫu vậy nó không bị giới hạn chỉ trong vòng của văn hóa ấy mà thôi. Tuy các yếu tố văn hóa không thể không tránh được việc chúng ảnh hưởng đến sự hiểu biết của chúng ta về Kinh Thánh, chúng ta không được quên sự thật rằng Kinh Thánh cũng vượt qua các phạm trù văn hóa của dân tộc tính, của một đế chế hay là của địa vị xã hội. Đây là một lý do vì sao Kinh Thánh vượt qua bất kỳ nền văn hóa nào của con người và thậm chí có khả năng biến cải và sửa chữa các yếu tố tội lỗi mà chúng ta tìm thấy trong mọi nền văn hóa.

Đọc 1 Giăng 2:15–17. Giảng có ý gì khi ông nói rằng chúng ta không nên yêu chuộng những điều thuộc về thế gian? Làm thế nào chúng ta sống trong thế gian mà không có một tư tưởng giống thế gian được?

Văn hóa, giống như bất kỳ khía cạnh nào khác của sự sáng tạo của Đức Chúa Trời, đã bị ảnh hưởng bởi tội lỗi. Do đó, nó cũng đứng dưới sự phán xét của Ngài. Phải, một số khía cạnh văn hóa của chúng ta có thể phù hợp rất tốt với niềm tin của chúng ta, nhưng chúng ta cần phải luôn cẩn thận để phân biệt giữa hai điều ấy. Nói một cách lý tưởng, đức tin vào Kinh Thánh phải thách thức, nếu cần, với văn hóa hiện có và tạo ra một nền văn hóa trung thành với Lời Đức Chúa Trời để đối nghịch lại với văn hóa của thế giới mình sống. Chúng ta phải neo chặt vào văn hóa thiên thượng, bằng không chúng ta có thể dễ dàng nhượng bộ với những văn hóa bao vây tứ phía mình.

Ellen G. White cho chúng ta cái nhìn sâu sắc sau: “Những người theo Đấng Cơ Đốc phải tách biệt với thế giới về các nguyên tắc và điều mình thích thú, nhưng họ không được cách ly mình khỏi thế giới. Đấng Cứu Rỗi đã luôn hòa nhập với người ta, Ngài không khuyến khích họ theo bất cứ điều gì không phù hợp với ý chí của Chúa, nhưng Ngài nâng đỡ và làm họ thêm cao thượng.” – Ellen G. White, *Lời Khuyên cho các Phụ huynh, Giáo chức và Học sinh về Giáo dục Cơ Đốc*, trang 323.

Có những phương diện nào trong văn hóa của bạn trái ngược hoàn toàn với niềm tin Kinh Thánh? Quan trọng hơn, làm thế nào để chúng ta đứng vững khi các phương diện ấy có thể làm hỏng đức tin của chúng ta?

4. LÝ LUẬN

Đọc 2 Cô-rinh-tô 10:5, 6; Châm ngôn 1:7; và Châm ngôn 9:10. Tại sao vàng lời Đấng Cơ Đốc trong tư tưởng chúng ta là điều rất hệ trọng? Tại sao kính sợ Đức Chúa Trời là khởi đầu của sự khôn ngoan?

Đức Chúa Trời đã cho chúng ta khả năng suy nghĩ và lý luận. Mọi hoạt động của con người và mọi lý lẽ thần học đều thừa nhận khả năng chúng ta có thể suy nghĩ và đưa đến kết luận. Chúng ta không xác nhận một đức tin không hợp lý. Nhưng sau kỷ nguyên Khai sáng của thế kỷ 18, đặc biệt trong xã hội phương Tây, lý luận của con người đã có một vai trò mới và chiếm ưu thế hơn, và vượt xa cả khả năng suy nghĩ và đưa ra kết luận chính xác, của con người.

Trái với ý tưởng cho rằng tất cả kiến thức của chúng ta đều dựa trên kinh nghiệm cảm giác, một quan điểm khác coi sự lý luận của con người là nguồn kiến thức chính. Quan điểm này, được gọi là chủ nghĩa duy lý, là ý tưởng cho rằng sự thật không phải là cảm giác mà là lý trí đến từ lý luận. Nói cách khác, một số sự thật nào đó hiện hữu, và chỉ có lý luận của chúng ta, mới có thể trực tiếp nắm bắt chúng. Điều này đặt lý luận của con người là nguồn của mọi kiểm tra và chuẩn mực cho sự thật. Lý luận trở thành thẩm quyền mới mà trước mặt nó mọi thứ khác phải bái phục, kể cả thẩm quyền của hội thánh, và, đáng kinh ngạc hơn, đến cả thẩm quyền của Kinh Thánh là Lời Đức Chúa Trời. Tất cả mọi sự kiện nào không rõ ràng đối với lý luận của con người đã bị loại bỏ và sự hợp pháp của sự cố ấy bị nghi ngờ. Thái độ này ảnh hưởng đến phần lớn của Kinh Thánh. Tất cả các phép lạ và hành vi siêu nhiên của Đức Chúa Trời, như sự phục sinh của Đức Chúa Giê-su, sự hoai thai của người nữ đồng trinh, hay sự Tạo Thế trong sáu ngày, là một số sự kiện, không còn được xem là thật và đáng tin cậy nữa.

Sự thật là, chúng ta nên nhớ trong thực tế ngay cả sức mạnh lý luận của chúng ta cũng bị ảnh hưởng bởi tội lỗi và cần phải được đưa dưới quyền cai trị của Đấng Cơ Đốc. Con người bị tối tăm trong sự hiểu biết và bị xa cách khỏi Đức Chúa Trời (Ê-phê-sô 4:18). Chúng ta cần được Lời Chúa soi sáng. Hơn nữa, thực tế rằng Đức Chúa Trời là Đấng Tạo Hóa của chúng ta chỉ ra rằng, nói theo Kinh Thánh, lý luận của loài người đã không được tạo nên như là một điều để hoạt động độc lập hay tự chủ mà không cần Đức Chúa Trời. Mà đúng ra, “Kính sợ Đức Giê-hô-va, ấy là khởi đầu sự khôn ngoan” (Châm ngôn 9:10, so sánh với Châm ngôn 1:7). Chỉ khi chúng ta chấp nhận sự mặc khải của Đức Chúa Trời, được thể hiện trong Lời Chép của Chúa, là tối cao trong cuộc sống của mình và sẵn sàng làm theo những gì được viết trong Kinh Thánh, thì chúng ta mới có thể suy luận chính xác.

Nhiều thế kỷ trước, Tổng thống Mỹ Thomas Jefferson đã tạo ra phiên bản Tân Ước của riêng mình bằng cách cắt bỏ bất cứ thứ gì, theo quan điểm của ông, đã đi ngược lại lý trí. Bỏ hết gần như tất cả các phép lạ của Đức Chúa Giê-su, kể luôn cả sự phục sinh của Ngài. Chỉ điều này không cũng đã dạy chúng ta gì về giới hạn của lý luận con người trong sự hiểu biết lẽ thật?

5. KINH THÁNH

Đức Thánh Linh, Đấng đã mặc khải và soi dẫn nội dung Kinh Thánh đến cho loài người, sẽ không bao giờ dẫn chúng ta đi ngược lại với Lời Đức Chúa Trời hay đi sai lạc khỏi Lời Ngài. Đối với những người Cơ Đốc Phục Lâm, Kinh Thánh có thẩm quyền cao hơn truyền thống, kinh nghiệm, lý luận hay văn hóa của con người. Chỉ có mình Kinh Thánh là tiêu chuẩn để kiểm tra mọi điều.

Đọc Giăng 5:46, 47; và Giăng 7:38. Với Đức Chúa Giê-su, Ngài có nghi ngờ gì về nguồn của sự hiểu biết Kinh Thánh không? Kinh Thánh chứng thực rằng Đức Chúa Giê-su là đấng Mê-si thật bằng cách nào?

Một số người tuyên bố là họ đã nhận được những điều mặc khải đặc biệt và các lời truyền dạy từ Đức Thánh Linh, nhưng họ lại làm mọi điều trái với thông điệp của Kinh Thánh. Với những người này, họ cho là Đức Thánh Linh đã đạt được quyền cao trọng hơn Lời Đức Chúa Trời. Bất cứ ai vô hiệu hóa Lời tỏ tường đã được viết và được soi sáng từ Đức Chúa Trời là họ đang đi trên mặt đất nguy hiểm và không tuân theo sự dẫn dắt của Đức Thánh Linh. Kinh Thánh là sự bảo vệ thuộc linh duy nhất của chúng ta. Chỉ một mình Kinh Thánh là tiêu chuẩn đáng tin cậy cho tất cả các vấn đề về đức tin và thực hành.

“Qua Kinh Thánh, Đức Thánh Linh đã nói với trí tuệ và ghi khắc lẽ thật vào lòng người. Vì vậy, Ngài phơi bày lỗi lầm và tống xuất nó ra khỏi linh hồn. Chính nhờ Thánh Linh của lẽ thật, hoạt động qua lời của Đức Chúa Trời, mà Đấng Cơ Đốc đã khuất phục những người được chọn của Ngài cho chính Ngài.” – Ellen G. White, *Hy Vọng Muôn Đời*, trang 671.

Đức Thánh Linh không bao giờ được nghĩ rằng là để thay thế Lời Chúa. Đúng ra, Ngài làm việc chung với Kinh Thánh để qua Kinh Thánh, Ngài mang chúng ta đến với Chúa Cơ Đốc, và vì đó làm rõ ràng Kinh Thánh là chuẩn mực duy nhất cho tâm linh. Kinh Thánh cung cấp học thuyết vững vàng (xem 1 Ti-mô-thê 4:6), và vì là Lời Chúa nên là đáng tin cậy và xứng đáng được chấp nhận hoàn toàn. Nhiệm vụ của chúng ta không phải là phán xét về Kinh Thánh. Đúng ra, Lời Chúa có quyền và thẩm quyền để phán xét chúng ta và sự suy nghĩ của chúng ta. Bởi vì, chung qui, đó là Lời của chính Đức Chúa Trời đã được chép xuống.

Tại sao Kinh Thánh là bản hướng dẫn an toàn cho các câu hỏi thuộc linh hơn là cho những cảm tưởng chủ quan? Hậu quả nào sẽ có nếu chúng ta không chấp nhận đặt Kinh Thánh là tiêu chuẩn để kiểm tra tất cả các giáo lý và cả kinh nghiệm thuộc linh của mình? Khi cho rằng một sự mặc khải riêng tư là lời tối hậu cho các câu hỏi thuộc linh, thì tại sao điều này sẽ chỉ dẫn đến hỗn loạn và lầm lẫn?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Truyền thống, kinh nghiệm, văn hóa, suy luận và Kinh Thánh đều có mặt trong sự suy tư của chúng ta về Lời Chúa. Câu hỏi quyết định là: Nguồn nào trong số những nguồn này là lời tối hậu và là thẩm quyền tối cao thần học của chúng ta? Để làm rõ Kinh Thánh hơn là một chuyện, nhưng việc hoàn toàn cho phép Kinh Thánh qua chức vụ của Đức Thánh Linh, để tác động và thay đổi cuộc sống, là một chuyện khác.

Trong Lời Ngài, Đức Chúa Trời đã đặt để với con người kiến thức cần thiết cho sự cứu rỗi. Các sách Kinh Thánh phải được chấp nhận như một sự mặc khải có thẩm quyền và không sai lạc về ý muốn của Ngài. Chúng là tiêu chuẩn của bản tính, là sự mặc khải về các học thuyết và là để thử rèn kinh nghiệm.” – Ellen G. White, *The Great Controversy*, trang 9.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Tại sao giữ theo một số truyền thống của con người lại dễ làm hơn là sống theo tinh thần của luật pháp Đức Chúa Trời: “Người hãy hết lòng, hết linh hồn, hết ý mà yêu mến Chúa, là Đức Chúa Trời người. . . Người hãy yêu kẻ lân cận như mình” (xem Ma-thi-ơ 22:37–40)?
2. Trong lớp, hãy thảo luận câu trả lời của bạn cho câu hỏi cuối của ngày thứ Nhất. Truyền thống có thể đóng vai trò nào trong hội thánh của bạn? Các truyền thống tôn giáo mang lại phước hạnh và thách thức trong những phương diện nào?
3. Làm thế nào chúng ta có thể chắc chắn rằng truyền thống, cho dù nó có tốt đến đâu, không thay thế chuẩn mực và thẩm quyền của Lời Chúa đã được chép xuống, và Lời Chúa phải là lời tối hậu?
4. Giả sử ai đó tuyên bố đã có một giấc mơ trong đó Chúa nói với cá nhân người ấy, và nói với người ấy rằng ngày thứ Nhất là ngày nghỉ ngơi và thờ phượng thực sự cho thời Tân Ước. Bạn sẽ trả lời người đó như thế nào, và một câu chuyện như thế này dạy gì cho chúng ta về bất cứ kinh nghiệm nào cũng phải luôn được kiểm tra bằng Lời Đức Chúa Trời?
5. Trong lớp, nói về văn hóa mà hội thánh của bạn như đắm chìm trong ấy. Văn hóa ấy ảnh hưởng đến đức tin của bạn như thế nào? Những thí dụ nào chúng ta có thể tìm thấy từ lịch sử mà trong đó văn hóa đã ảnh hưởng rất lớn đến hành động của các thuộc viên hội thánh một cách mà bây giờ nhìn lại, chúng ta thấy là không hay? Những bài học nào chúng ta có thể rút ra từ điều này cho bản thân mình ngày nay, để chúng ta không phạm phải những sai lầm tương tự?